

19. maj 2008

J.nr.

Ref.

Folketingets Energipolitiske Udvalg
Christiansborg
1240 København K

Side 1/3

Energipolitisk Udvalg har i brev af 14. maj 2008 stillet mig følgende spørgsmål L 129 - 2, som jeg hermed skal besvare.

Spørgsmål 2:

"Ministeren bedes kommentere tre artikler om affaldsforbrænding i ugebladet Ingeniøren den 9. maj 2008: "Affald: Energiforsker og affaldsfolk advarer mod affald på kraftværkerne", "Affald: Kampen om affaldet går ind" og "Affald: Flere selskaber bejler til affaldet". Ministeren bedes herunder besvare følgende spørgsmål:

- a) Fra hvornår forventes der at være underkapacitet til afbrænding af affald på de kommunale affaldsforbrændingsanlæg? Det ønskes oplyst, om underkapaciteten er baseret på såvel nuværende kapacitet som forventet udbygning i kommunerne.
- b) Hvordan vil det påvirke de kommunale affaldsforbrændingsanlægs økonomi, hvis både erhvervsaffald og storskrald afbrændes på centrale kraft-varme-værker?
- c) Hvilke kriterier skal være opfyldt, for at en kommune vil kunne afvise at henvise affald til forbrænding på centrale kraft-varme-værker?
- d) Hvordan vil det blive sikret, at eventuel afbrænding på centrale kraft-varme-værker lever op til de samme miljømæssige standarder som dem, der gælder for kommunale affaldsforbrændingsanlæg?
- e) Hvordan vil EU's kommende affaldsdirektiv påvirke balancen mellem afbrænding på kommunale affaldsforbrændingsanlæg og afbrænding på centrale kraft-varme-værker?
- f) Hvilke – og anslået hvor store – investeringer skal et centralt kraft-varme-værk foretage, for at medforbrænding kan lade sig gøre?"

Svar:

Ingeniøren bringer den 9. maj 2008 3 artikler om affald hvor der stilles spørgsmålstegn ved det fornuftige i at tillade kraftværkerne at afbrænde affald. Kritikken frembringes især af RenoSam, der repræsenterer de især mindre kommunale affaldsforbrændingsanlæg og af Rambøll, der er den dominerende rådgiver i Danmark inden for projektering af traditionelle affaldsforbrændingsanlæg.

a) Rambøll har for Affald Danmark for nyligt udarbejdet en omfattende rapport om affaldsforbrændingskapaciteten og affaldsmængderne i Danmark frem til år 2030. Rapporten viser, at den samlede mængde affald til forbrænding i dag stort set svarer til den faktiske forbrændingskapacitet på ca. 3,5 mio. tons. Da det forventes, at affaldsmængderne vokser med 1,3 til 1,6 % årligt, og det tager 4-6 år fra en beslutning om opførelsen af ny forbrændingskapacitet til det nye anlæg kan tages i brug, vil der de nærmeste år blive behov for beslutning om etablering af betydelig ny kapacitet.

Dertil kommer, at en række af de eksisterende affaldsforbrændingsanlæg er udtjente og trænger til en fornyelse og at der for øjeblikket er mellemdeponeret en del forbrændingseget affald. Af de 3,5 mio. tons forbrændingseget affald i Danmark skønner DONG, at ca. 600.000 tons er teknisk egnet som brændsel i centrale kraftværker. Der vil derfor til stadighed være behov for "konventionel" affaldsforbrændingskapacitet til størstedelen af det affald, der skal brændes.

b) Da der for øjeblikket er begyndende mangel på kapacitet, vil medforbrænding af affald på kraftværker ikke medføre, at almindelige affaldsforbrændingsanlæg kommer til at mangle affald. Samfundsøkonomisk er det fornuftigt at benytte eksisterende anlæg frem for at bygge nyt. Når der åbnes for at kraftværkerne kan brænde affald vil det betyde, at presset på at få opført nye affaldsforbrændingsanlæg meget snart, bliver mindre.

c) Det er stadig kommunerne, der har ansvaret for anvisning af affald til forbrænding, og for at der er tilstrækkelig forbrændingskapacitet. Ved at åbne op for kraftværkernes affaldsforbrænding, får kommunerne således mulighed for at anvise affaldet til forbrænding på flere anlæg. Kommunerne vil have mulighed for at anvise affald til såvel affaldsforbrændingsanlæg som kraftværker. Hvis kraftværkernes tilbud er attraktivt for kommunerne, må det forventes, at kommunerne anvender forbrænding på kraftværker som et supplement til eksisterende anlæg. Som anført ovenfor, vil det dog kun være en begrænset del af affaldet, kraftværkerne kan brænde, og blandet dagrenovation må slet ikke brændes på centrale kraftværker. Det vil fortsat være op til den enkelte kommune at beslutte, hvilke anlæg, forbrændingseget affald anvises til. Anvisningen foretages på baggrund af en samlet vurdering af de tekniske, økonomiske og miljømæssige forhold, herunder evt. hensynet til afskrivning af anlæg, kommunen har investeret i for at løfte sit ansvar for, at der er fornøden kapacitet til affaldsforbrænding. Kommunerne kan således stadig vælge at anvise til et forbrændingsanlæg, men det må dog forventes, at det kommer til at lægge et vist pres på forbrændingsanlæggene til at effektivisere for stadig at være attraktive.

d) Hvis et centralt kraftværk vil afbrænde affald, skal det godkendes som affaldsforbrændingsanlæg og dermed leve op til de samme miljøkrav som andre affaldsforbrændingsanlæg.

e) I EU's kommende affaldsdirektiv forventes det, at affaldsforbrænding på både effektive konventionelle affaldsforbrændingsanlæg og på kraftværker regnes som nyttiggørelse. Der vil således ikke være forskel i prioriteringen mellem behandlingsformerne.

f) Hvis affald skal kunne udnyttes på et kraftværk, skal det først udsorteres og neddeles. De danske erfaringer er begrænset til et enkelt anlæg i Holstebro (Nomi), der behandler bladet erhvervs- og industriaffald samt storskrald.

Anlægget er op- og ombygget gennem en årrække, og det er derfor pt. ikke muligt at komme med en pris for investeringerne i et sådant anlæg. Ud over investering i sorterings- og neddelingsanlæg kan der være behov for investeringer til rensning og måling. De samlede investeringer forventes at være langt lavere end investering i ny konventionel affaldsforbrændingskapacitet.

Med venlig hilsen

Connie Hedegaard